

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemanj veljá: Za celo leto predplača 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemanj veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljanj veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 96.

V Ljubljani, v soboto 26. aprila 1884.

Letnik XII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 25. aprila.

Po velikonočnih tritedenskih počitnicah pričel je državni zbor danes zopet svoje delovanje. Poslanecv bilo je komaj toliko prišlo, da je bila zbornica sklepna, in manjkalo jih je na desnici še več, kakor na levici, ki je bila danes očitno v večini.

G. predsednik dr. Smolka pričel je zborovanje s spominom na ranjcega poslanca Naceta Kurando, ki je umrl, odkar se je bil državni zbor razšel na počitnice. Omenjal je, da je ranjcega Kurando poznal že od l. 1848 in da je odtlej z njim vsigdar ostal v prijateljski zvezi. Za tem pa je podal ob kratkem popis Kurandove delavnosti in javnem življenju in prosil privoljenja, da se v spomin v zapisnik današnje seje sprejmo njegove (predsednikove) besede. Med počitnicami umrl je pa tudi še česki poslanec Urbanek, ki mu je malo pred sklepom državnega zbora zgorelo njegovo posestvo, kar ga je tako hudo prišlo, da je zbolel in umrl. Mož je bil izmed levičarjev, vendar pa doma jako čistan in spoštovan, kar najbolj spričuje tudi od g. predsednika omenjena okoliščina, da je bil v dvojezičnem okraju od nemških in českih volilcev izvoljen skoraj enoglasno.

Izmed predlogov, ki so se danes izročili zbornici, omenjam samo nekega nasveta poslanca Schönererja, ki vladi priporoča, naj se pri pogodbi s severno železnico ozira edino le na državne koristi in naj to pogodbo v tem smislu skoraj v pretres izroči zbornici. Schönerer je nasvetoval, da naj se ta njegov predlog izroči v pretres železniškemu odseku. Ker je bilo levičarjev danes več v zbornici kakor desničarjev, bil je ta predlog Schönererjev zadostno podpiran. G. Schönerer pa hoče še v drugem oziru zabraniti, da bi se pogodba s severno železnico ne podaljšala, ampak da bi vlada v svojo last vzela severno železnico. Raposlal je namreč na vse kraje tiskane peticije, ki naj jih občinski zastopi podpišejo in državnemu zboru pošljejo. Nekaj tacih peticij je

res že danes došlo nazaj in bilo razdeljenih med poslance.

Za tem se je pričela obravnava o dnevnem redu in je prišla najprej na vrsto podpora za vravnavo Glane na Koroškem, ki je proračunjena na 195.000 gld., od katerih bo plačala država 58.000 gld. Postava je bila sprejeta v drugem in tretjem branji; govoril je pri njej samo česki poslanec Hevera in priporočal vladi skrb za vravnavo vodâ tudi na Českem.

Druga točka dnevnega reda bili so stroški za nova poštna in telegrafična poslopja v Gradci, Olomuci in Opavi. Za prvo se zahteva 360.000 gld., za Olomuc 130.000 gld., za Opavo pa 90.000 gld. Zoper dotični predlog oglasila sta se štajarska poslanca Portugall in Kraus, zanj pa Sax. Dr. Portugall je priporočal sicer potrebo zidanja, toda spodbijal je načrt, po katerem se hoče novo poslopje delati. Krauss govoril je prav kratko ter priporočal samo to, da naj se nasveti g. Portugalla o drugačnem zidanju še enkrat v prevdarek izročé budgetnemu odseku. Govorili so o tej zadevi še kupčijski minister baron Pino, pa dr. Rechbauer in poročevalec dr. Fanderlik, ki je rekel, da se sme sprejeti nasvet Kraussov in reč še enkrat izročiti budgetnemu odseku. Pri glasovanju bil je zares ta predlog soglasno sprejet in reč za zdaj dovršena.

Na vrsto je prišel sedaj predlog budgetnega odseka, da naj se za zatiranje škrljeve bolezni v Dalmaciji dovoli 30.000 gld. Dr. Roser je priporočal, naj se danes še ne prične posebna obravnava, ampak toliko časa odloži, da bo vlada po strokovnjaški komisiji to zadevo še enkrat prav temeljito preiskala. Vladni zastopnik je ob kratkem razložil, koliko časa si vlada že prizadeva reč natančno preiskovati, potem pa je poročevalec dr. Klaič priporočal, naj se sprejme budgetnega odseka nasvet. To se je tudi zgodilo, in je bila postava sprejeta še v tretjem branji. G. predsednik je na to sklenil sejo ob 1/3. uri, ne da bi bil rešen celi dnevi red.

Enciklika sv. očeta Leona XIII.

(Dalje.)

Ker je človeška narava po izvirnem grehu omadeževana in se zrarad tega rajši k hudobiji, kakor h krepkosti nagiba, je gledé npravnosti negibno potrebno, da se čuti kroté in poželjivost pameti podvrže. V tem boji treba je šestokrat ozir na ljudi zaničevati in je treba dostikrat največje težave in sitnosti pretrpeti, da krepost vedno zmagovito obdrži svoje gospodarstvo. Toda naturalisti in framasoni, brez božjega razodenja tajé padece prvega očeta človeškega rodu in zaradi tega trdijo, da prosta volja ni prav nič oslabela in se zmanjšala. Da, ker silno pretiravajo sposobnost narave, ter ji kot edino merilo npravnost jemljó, si še misliti ne morejo, da je za vdušenje in krotenje poželjivosti vendar le boja potreba in velike stanovitnosti. Iz tega je razvidno, zakaj da se ljudem povsod mnogobrojna dražila čutnice ponujajo, kakor so: časniki in brošurice brez premisleka in sramote; razuzdane igre; umetnosti, ki so izvršene s predrznim namenom po pravilih takozvanega realizma; dobropremišljena sredstva za mehkužno življenje; z eno besedo cel kup prijetnosti, ktere krepost uduše. Pri vsem tem tisti sicer brezbožno, toda dosledno postopajo, kateri zmetujejo vsako pričakovanje nebeskega plačila, ter vse zveličanje od posvetnega blaga pričakujejo ter ga tako rekoč v zemljo zakopljejo. Kar smo tukaj navedli, potrdil bo izrek, ki ni toliko po svoji vsebini, kakor pa po svoji besedi nepričakovan. Ker je znano, da zvitim in premetenim ljudem nihče bolj udano ne služi, kakor tisti, čegar dejanska moč je vničena po gospodstvu strasti, so se med framasoni dobili ljudje, kateri so predlagali, na vse mogoče načine prizadevati si, da se množica neomejene prostosti gledé pregrehe prenasiti; kajti potem jim bo ona k vsemu na razpolaganje.

Kar se tiče družine, naturalisti nekako tako-le učé: „Zakon je zadeva, kakor vsak drug popravek; kadar se dotičnima poljubi, ga lahko pravno razvežeta; zakonsko-sodnijske reči so zadeve državne ob-

LISTEK.

Osodepolni zajec.

(Po naravi pripoveduje Fr. Procházka.)

(Dalje.)

Pred večerom šla je tukaj po stezici stara žena z butaro. Bila je splošno znana osoba v kraji. Molila je neprenehoma in na glas, ter nosljala iz velike tobačnice tobak pomešan z razdrobljenim ogljem, in poznala po krstnem imenu kake štiri milje vsakega človeka na okrog, ne izvzemši otrok, vsled česar je imela tudi vedno priliko voščiti komu za god.

Prekrižala se je, glasno moleča očenaš pred znamenjem, ko je opazila med tem pred seboj poskakovati zajca, ki je skoro pri vsakem skoku postal. Stari je padlo v glavo, da je obstreljen. Vrgla je butaro z rame, ter pohitela za njim. Nastal je čuden lov. Spređaj je poskakoval zajec nekako bojazljivo in zmoteno sem in tje, držaje se neprestano malega kroga; za njim pak je hitela starica, govoreča pri tem glasno očenaš za očenašem, kajti še ta redki slučaj ji ni zamogel za malo časa odpraviti te dolgoletne navade.

Ker se je vse to godilo pred „britko martro“, zato je zamogla ta prikazen postati za opazovalca nekako čudovita. Naposled je starka vsa vpehana obstala. Tudi njej je počelo biti zajčevo obnašanje nevganljivo, kajti skakal je čvrsto, kakor bi ne bil ranjen, in postajal pri tem le, kakor bi se ji posmehoval. Pri tem se je vršil lov vedno v malem krogu pred „božjo martro“.

Nekako strahupolno čutilo jo je prevzelo, zatoraj je hotela, pobravši breme zopet od tod. V tem pa je zajec, privabljen od nastale tihote, in neznaoč pota, prihopkal zopet blizo k osupnjeni starki, obstal in jel gledati k njej, s praznimi votlinami v glavi. Solnce se je nagnilo ravno k zapadu. Ptičje petje je potihnilo in v gojzdu je vladala tišina. Starki so se počeli ježiti sivi lasje in očenaš se ji je v čudnih besedah glasil z ust, ki niso bile v stanu spraviti pravega glasu od sebe. V neizrekljivi grozi se je ozrla nazaj na znamenje. Toda razpelo breg glave in roke, božja porodnica z dvema sinovoma na rokah in sv. Anton z velikimi očmi, vse to je dovršilo njeni strah. S presunljivim krikom je pobegnila od tod.

V lesu se je vgnezdil zopet prejšnji mrtvi nočni mir. Samo netopirova krila so šumela včasi zajcu nad glavo in iz visokega drevesa odpadla kaka davno

že zlomljena vejica. Nastala je v resnici pravcata noč. Slabi vetrič je šumel v jegličji, čegar melodija je bila pretrgana le po padu kakega storža ali po žalostni pesmi čuka v skalovji. Zajec je zaspal. Ko se je prebudil, bila je zopet noč — strašna — grobova noč. Dolgo si ni bil svest, ali spi, ali bedi; bilo mu je kakor bi se prebudil iz ene noči v drugo.

Nad lesom je svetil mesec v polni svetlobi ščipa. Neba obok je bil čist, brez oblaka. Ozračje jasno, hladno. V modrem svitu lune, dvigale so se iz drevesne sence gola trupla skalin; vršičje dreves se je pokrilo s srebrno, čarodejno obleko, ki se je po nekje raztezala tudi na kosove debel kakor bogate „franže“, ali na grmičje in proste prostore mahovišja kakor žareče ogrinjalo. Bila je bajepolna noč. Kakor glas iz družega sveta glasil se je v njeni tihoti glas sovikačoe sove in renčeče lajanje lisic, ki so se morda rovale za plen. Zajec je sedel kakor poprej žalosten na svojem prostoru pred „božjo martro“, gledaje s praznimi votlinami na obrazu. Bilo je pri tem nekaj neizrekljivega, nekaj groznega kakor težko očitiranje nesreče, kar je zrló iz teh ugasnelih oči k svetim obrazom, nekaj tako čudnega, da je bilo videti, kakor bi sam sv. Anton hotel po mesečni luči z bledim obrazom in velikimi očmi doli stopiti. Globoko gorjé

lasti. Pri izgoji otrok se ne sme ozir jemati na nobene verske zapovedi po načelu: vsakemu naj bo na voljo dano, kadar doraste, da se odloči po svojem nagnjenju. Ravno taisto trdijo tudi frasoni s tem razločkom, da poskušajo to tudi dejansko izpeljati. Že je po mnogih in tudi katoliških krajih postava, da je le civilni zakon postavno veljaven; drugod so zakonske ločitve postavno dovoljene, zopet kje drugej si prizadevajo to dovoljenje si pridobiti. Tako vse hiti bitje zakonskih zvez narobe postaviti, ter zakon spremeniti v slabo in razrušljivo zvezo, katero poželjenje mesa skrupa in zopet razpara. Dalje si frasoni prizadevajo, da bi poduk mladosti v svoje roke dobili, kajti oni mislijo mladostno in še vpogljivo naravo po svoji volji izgojiti, ter jo napeljati samovoljno, ker po njihovih mislih ni ničesar bolj pripravnega za izgojo državljanov po njihovem okusu. Zarad tega ne dopusté, da bi služabniki božji v šoli podučevali ali pa nauk nadzorovali in na mnogih krajih so že dosegli, da imajo lajki ves poduk v rokah; ravno tako se pri npravnem poduku ničesar ne omenja o dolžnostih, ki vežejo človeka na Boga.

Sedaj pridejo na vrsto nauki o državni modrosti. Naturalisti trdijo, da bi imeli vsi ljudje enake pravice in bi bili v vsem popolnoma enaki; vsak je že po naravi prost; nikdo nima pravice, da bi drugemu ukazoval; in kdor zahteva, da se ljudje drugi avtoriteti klanjajo, kakor tisti, ki so si jo sami izvolili, jim dela krivico z nasilstvom. Vse bi bilo toraj od prostega naroda odvisno; vladalo naj bi se po ljudstvenem ukazu ali pa z ljudstvenim dovoljenjem, tako da kneze pri drugačni narodni volji lahko zapodé, če bi tudi sami ne hoteli. Izvor vsem državljskim pravicam in dolžnostim bil bi ali pri množici ali pri vladajoči in sicer po najnovejših načelih ustanovljeni državni oblasti. Dalje bi morala biti država brezbožna; razna veroizpovedanja ne bi smela biti vzrok, da se daje enemu prednost pred drugim; vsa bi si morala enaka biti.

Da je to vse frasonom všeč, in da hočejo po tem vzoru države prestrojiti, je že preveč znano, da bi še enkrat dokazovati morali. Kajti že zdavnej se upirajo z vsemi silami in sredstvi za to in ravno na ta način onim nerednim predrznim pot pripravljajo, ki so še hujši od njih in na delitev in skupnost vsega posestva in na opuščanje stanovskega in premoženjskega razločka mislijo.

Kaj da so frasoni in po kakošnih potih da hodijo, je zadosti razvidno iz tega, kar smo do sedaj povedali. Glavni njihov nauk je tako očitno in toliko protiven zdravemu razumu, da si ni mogoče kaj bolj napačnega misliti. Vero in cerkev, ki jih je Bog sam ustanovil in kateri vedno čuva, vničiti in čez 18 sto let zopet paganske običaje in ustave ustanovljati je norost in najpredrznija brezbožnost. Nič manj strašno in neznosno je tudi, da zametujejo dobrote, katere je Jezus Kristus milostljivo pridobil ne le za izveličanje posamičnika, temveč tudi za družino in državo; celó sovražniki so jim dali spričevalo najvišje vrednosti. Ti nesmiselni in ostudni napori skoraj ravno tisto nenasiteno sovraštvo in osvetoželjnost razodevajo, kakor ji ima satan do Jezusa Kristusa. Tako tudi oni drugi napor frasonov: glavne temeljne pravice in npravnosti spodkopati in onim pomagati, ki po živinskem načinu

vsako poželjenje za dovoljno smatrajo, ni nič drugega kakor tiranje človeškega rodu na sramoten način v pogubo. Zlo pa še večje postane po nevarnostih, katere žugajo družini in državi.

(Dalje prih.)

Katoliška cerkev v zedinjenih državah severne Amerike.

(Dalje)

Ker je v Ameriki cerkev ločena od države iz tega ne prihaja, da je država brezverna, marveč je ustava ameriške zveze in tudi posameznih držav krščanska.

Na kongresu prostomišljakov l. 1881 v Parizu je zaklical protestantovski propovednik (pridigar) prostomišljakom: „Vi hvalite ljudovlado zedinjenih držav. No, vedite, da ima v podlago evangelij.“ Zdi se, kakor da bi bilo to pretirano, pa je vendar resnično, kakor bomo videli. V ti stvari je zanimivo vedeti, kake misli so bili v tem oziru osnovatelji ameriške ustave, kakošne nazore so o tem imeli najveljavniši možje v kongresu, n. pr.: Hamilton, Franklin, Randolph, Madison in pred vsemi Washington. Poslednji je preobladal kongres zarad odličnih zaslug in ker so se njegovi nazori z ljudstvom vjemali. Washingtonovo življenje nam kaže, da je on vero visoko čislal; tako odličen in bistroumen državnik je spoznal, da je vera potrebna človeški družbi. To nam spričujejo krasne besede njegovega pisma, v katerem se je l. 1796 poslovil od naroda, ko je stopil iz javnega življenja, pravi namreč: Vera in npravnost ste neovrgljivo potrebni, da se država ohrani. Zaman hoče veljati za rodoljuba ta, ki podkopuje to trdno podstavo človeške sreče, kdor odmičuje ta mogočen steber meščanskih in verskih dolžnosti. Politiki morajo vero in npravnost čislati isto tako, kakor ji čislajo in ljubijo pošteni ljudje. Cela knjiga ne more zadosti popisati, kako mogočno upliva oboje na blagor državljanov in države. Vprašajmo še-le: ali je še življenje varno, ali bode kdo življenje kaj čislal, ako ne bode več mogoče zanašati se na prisego, katero sodnije zahtevajo, da se resnica zve. Ne zgubimo nikdar z vida, da npravnost ne more biti brez vere. Naj se hvali, kolikor se hoče, moč in vpliv dobre vzgoje, vendar zdrava pamet in skušnja nas uči, da je javna npravnost nemogoča, ako nima vere v podlago.

Te misli sicer niso bili vsi ljudje v kongresu, kakor n. pr. Paine, ki je bil pozneje član francoskemu konventu, a večina v kongresu in v narodu se je strinjala z njim. In ta vera ni bila nekaj temnega, nedoločnega, nikakor ne, članovi v kongresu, isto tako ljudstvo se je oklepalo določnega veroizpovedanja. Navadno je bilo to protestantovsko, ker je bilo pa zarad množine ločin v protestantizmu nemogoče, odbrati in prednost dati kakemu določenemu veroizpovedanju, in je pravičnost in poštenost zahtevala, da se prizna tudi katolicizem, odločili so se za svobodo verstev. Kongres ni hotel s tem pokazati svoje vnemarnosti do vere, on je le priznal resnico v veri, in se je zavezal v varstvo vseh obredov. Nadrobne ukaze je pripustil posameznim državam, ki so bile dostikrat že preveč skrbne v

tem, da varujejo krščanstvo, t. j. kako krščansko ločino. Te misli so najveljavnejši pravdoznanci zedinjenih držav, n. pr. Kent in Story. „Z razglasom o verski prostosti ni hotel kongres izključiti Boga kristijanov iz javnega in družbinskega življenja, ampak on je spoznal, da je Bog gospod in stvarnik, maščevalce in sodnik človeških dejanj. To se vidi iz dejanj, s katerimi je kongres, pozneje navadni zbor in zastopstvo javnega reda te misli objavil.

Omenimo najprej molitve, katero opravljajo na kongresu služabniki raznih veroizpovedanj, ta navada se je do dandanes ohranila po zborih posameznih dežav.

Ko so za nekaj časa začeli opuščati te molitve pri kongresu, je Franklin, da se zopet opravljajo, stavil nasvet: „Ob začetku našega boja z Angleško, ko smo se zavedali nevarnosti, molili smo vsak dan v tem zboru, da bi sprosil božje pomoči. Naše molitve so bile uslišane. Mi vsi, ki smo bili zapleteni v teh bojih, skusili smo mnogokrat, da previdnost božja čuje nad nami. Ti dobrotljivi previdnosti se imamo zahvati, da se moremo sedaj v miru posvetovati o pripomočkih, ki nam zagotavlja srečno prihodnost. Ali smo pozabili na tega mogočnega prijatelja? Dolgo sem živel, in bolj ko se staram, bolje spoznavam resnico, da Bog vlada človeško osodo. Ako ne pade vrabec s strehe brez njegove volje, ali je potem verjetno, da bi nastala država brez njegove podpore? Sv. pismo nam zmirom zatrjuje, da se zastonj stavi, ako Bog ne pomaga. Trdno verujem: verujem, da ne bomo brez božje pomoči pri našem političnem grajenju srečnejši, kakor so bili stavbeniki babilonskega stolpa; nesložni bodemo vsled svojih siromaških strankarskih in krajevnih koristi, svojih namenov ne bomo izpeljali; prihodnosti bodemo v zasmehovanje in zaničevanje. In kar je še huje, ako bodemo dajali tak slab izgled, bode zdvojilo človeštvo, da je moč sestaviti vlado pri človeški modrosti, in v prihodnost bodo sestavo takega poslopja pripuščali slučajni vojske ali osvojitvi.“

Med stiskami v vojski je kongres do naroda spregovoril naslednje besede:

„Soglasno in v tistem duhu naj ljudstvo hvali Boga in naj se posvečuje. V službi božji daritelju milosti. Hvalne besede državljanov naj spremlja ponižno spoznanje brezštevilnih pomot, ki zavirajo božjo milost; naj stanovitno Boga prosijo, da jim odpusti grehe zarad zaslužnja Jezusa Kristusa, naj ga prosijo, da razlije svoj blagoslov nad vlado zedinjenih držav, da podpira kongres pri njegovih sklepih in podvzetjih, da daje vodjem vojne in brodovja isto tako vojakom potrebnega poguma in modrosti, da priporé zveznim državam z božjo pomočjo mir in nezavisnost; da blagoslovi trgovstvo in obrt; blagoslovi brazdo kmetu in nam dá veselje dobro letine; da bode mogoče ustanoviti šole in druga vzgojališča, ki so potrebna, da se ohrani in razširja svoboda, pobožnost in krepost, da nam ohrani v srcih vero in se razširja in povečuje njega kraljestvo, ki je pravičnost mir in veselje v svetem Duhu.“

Narod, ki po svojih izvoljenih zastopovalcih razodeva tako vero, tako ponižnost in tako zaupanje na božjo dobroto, ne more se imenovati nemaren in mora sklicati nad se blagoslov Božji, ki se v dejanji mora spoznati, ko je mlada država hitro rastla

se je žarilo v slepčeve prsa. Njegovemu obupu je bila enaka le ona noč, ki ga je na veke prevzela.

V takšnih mesečnih nočeh, kakor je bila ta, družil se je navadno zajec s svojimi vrstniki na mikavnih lesnih tratah v zanimivih igrach, poln sreče in radosti. Tam ga je čakala tudi njegova družica. Čaka ga še sedaj? Znabiti se vrstniki vkljub tej temi bavijo tudi sedaj skupaj — in se ne spominjajo nanj. Ha, eden je tekel mimo — slišal je njegov glas. Slepec se je oglasil in vrstnik se je približal. Silil ga je, naj bi šel z njim, ker radovanje že dolgo traja, in se je že on sam zapoznil.

„Kako je mogoče — v tej temi?“

„Saj sveti mesec kakor po dnevi!“ se je čudil vrstnik in zginil v urnih skokih. Slepec je hotel pohiteti za njim, a brzo je vdaril ob panj in skalo. Še žalostnejši se je povrnil. Še le sedaj je spoznal, da ta grozna tema in noč velja le za njega; — a drugi da vidijo kakor navadno, le on je na vedno vgreznjen v to temo.

Do ranega jutra prebil je zajec v tem položaji, otrpnjen kakor iz kamena in pogreznjen v misli. Ni opazil, kako je žar meseca polagoma ugaševal, kako so se vrhovi dreves proti vzhodni strani vedno raz-

ločneje kazali. Nekaj prazničnega se je zdelo počivati v tem svežem duhtečem duhu lesa, v teh prvih prodirajočih žarkih solnea, nad katerih drznostjo se je vse rudeti začelo. Niti kak otročji krik, ali lom suhih vej pod nogami, ropot koles ali pad sekir ni se glasilo v lesu. Le polagoma se je dvigal tam nekje v daljavi sivi dim oglarja v jasno tiho višino in odbijal se od raznih stinov modrine, gor in oblakov.

Gojzd je bil prepuščen sam sebi in njega bivalcem. Niti iz pokrajine za njim se ni glasil noben vznemirjajoči glas — le dvakrat, namreč kmalo pri izhodu solnea in potem ko so drevesne sence se krčile že k petam debel, zadoneli so iz daljave veličastni glasovi zvonov, toda tako tiho in ganljivo, kakor bi se vetrič ob strune na harpi dotikal.

Gojzd je imel svoj praznik.

Na ogreti kameniti plošči pogrevala se je v leskeče kolo zatočena belouška in pomolila včas malo glavo v senco kolesnic. Lesni aristokrat — srna z malim pegastim mladičem, je korakala, kakor svetlu na ogled, s koketnim korakom po mahu in se v gibčnih obratih čestokrat ogledala po mladiču, ki je po šegi otrok povsod obstajal in se zabaval. Malo

je manjkalo, da ni stopil na slepeca, ki se je bil skrčil v visoki cvetoči vrés in sedaj prestrašen izkočil. S tem je prestrašil tudi mladiča, ki je sedaj s presunljivim žvižgom pobegnil k materi in na polovici pota se radovedno nazaj ozrl. Srna je prihitela k njemu z glasom ne razločujočim se od lajanja velikega psa, in dasi tudi je hitro na to z mladičem zginila, preplašila je vendar s svojim glasom vso okolico. Slepec je obletel v splašeni dvakrat svojo ječo. V znožju pod veliko skalo zginilo je naenkrat več rujavih lisičjih glav, ki jih je mati k igri na beli dan pripeljala; kardelo ptičev je zletelo raz visoke bukve in zginilo tam nekje v divjem kriku. Črna mala veverica, ki je ugodno sedé na zemlji vrtila v prednjih tačicah oreh in grizla ga, pognala se je z urnimi skoki po deblu navzgor in v drznem velikem skoku spustila se čez mlade jelke v košato smreko, kjer se je za vejami skrila. Ta se je prva spame-tovala. Doli z vej so molele le koničasta ušesa, zvedave oči in čez kratko cela glava. Ko je bilo vse mirno, skočila je lahno na konec suhe veje nad samim zajcem, pocepelata zlobno z nožicami, potem pa je jela obirati velik smrečji storž.

(Dalje prih.)

in se razevitala. Ob časi stiske so se vselej k Bogu zatekali, in v vojski med severom in jugom (1861 do 1863) vidimo, da vodje obojih strank prosijo v javnih molitvah za blagoslov božji. Da, zveza in posamezne države so določile vsakoletni zahvalni dan. Napoved tega zahvalnega dneva po gubernatorjih je včasih prav mrzla in abstraktna, a vendar je uradno priznanje, da je narod veren. Tako je n. pr. predsednik Grant l. 1874 sam rekel: „Spodobi se, da ob gotovih časih opustimo vsakdanja opravila in trušč javnega življenja, da se skazuje svojo hvaležnost za blagre v minulosti posvetujemo ljubezni do bližnjega.“ V kakem nasprotju s temi okornimi besedami je pa napovedal gubernator v Novem Jorku imenovani praznik, rekel je namreč: „Kot narod imamo dovolj vzroka, da se zahvaljujemo Bogu najvišjemu daritelju vsega dobrega in ga hvalimo zaradi skazovanja dobrot, kajti njegova previdnost se nikdar ne naveliča nam skazovati dobrot. Tako bomo dali sveta vzvišen prizor, da se za vse ljudstvo določeni dan zdržuje dela, da se popolnoma in izključljivo daruje službi Najvišjega.“

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 26. aprila.

Notranje dežele.

Petrograške „Novosti“ kritikovajo *popotovanje našega cesarjeviča* jako laskavo, in čisto drugače, kakor je navadno „Russkij Kurjer“ pisal o naši politiki na Balkanu. „Novosti“ pravijo: Nam Rusom se zaradi popotovanja cesarjeviča Rudolfa ni kar nič treba vznemirjati, da še celo veseliti se ga moramo. Avstrija ravno tako ohranjenja in vrditve miru želi kakor Rusija sama in o prestolonasledniku Rudolfu se pa vé, kako da vsako priložnost za razširjenje vede, dapredka in omike porabi; on toraj sam dobro pozna velik pomen miru za kulturo in ljudstven blagor. Po pravici se je nadjati, da bo cesarjevič v orijentu najboljši vtis zapustil; kajti že na Dunaji si je pridobil srca vseh, kodar in kjer je nastopil, po svojem taktu in ljubeznivem obnašanju. Izdaja velikega enciklopedičnega dela napravila je najboljši vtis in njegovo razsvitljeno mišljenje pridobiva mu vse narode, posebno pa razumnštvo. Ni res, da bi cesarju prostodušno mišljenje svojega sina ne bilo všeč; ravno narobe! cesar je sam prepričan, da država pred vsem drugim razsvitljenega vladarja potrebuje, in iz tega vzroka izbral mu je tudi take učitelje.

Hrvaški ban povrnil se je iz Budapešte zopet domu. Z zavestjo se govori, da sta s Tiszo med saboj sklenila, da se za slučaj, če bi deželni zbor ne zamogel, ali pa ne hotel budgeta določiti, smatra budget lanskega leta za veljavnega in, ko bi se za slučaj morda deželni zbor razpustil, bo ustavna vlada brez njega po svoji previdnosti vladala in delala. No, če je tako, Hrvatje niso več daleč od absolutizma.

Hrvaška je v pravem pomenu besede sršenovemu mehu podobna. Kamor človek zadene, ondi zabrenči, povsod in vse se giblje. Posebno pa pravna stranka ali Starčevićevi jako živo svojo agitacijo vstrajno nadaljuje, ktera se je že pred dobrim mesecem pričela. Poslanec Karol pl. Mihalovič si je sicer prizadeval, da bi bil stranke pomiril, toda popolnoma mu je spodletelo. Ko je sprevdil, da po potu med-sobojnega sporazumljenja ne bo ničesar dosegel, poskuša osnovati agrarno stranko obstoječo iz samih plemenitašev; ta naj bi bila z narodno stranko sicer v dotiki, toda le toliko, kolikor bi strogo politična vprašanja to zahtevala. Ali bo tukaj kaj dosegel, ni gotovo, skoraj bi se pa lahko reklo, da ničesar.

Vnanje države.

Kdo bo guverner v *iztočni Rumeliji*? Po odgovoru soditi, ki so ga rumelijski Bolgari iz Petrograda od cara na svojo prošnjo, da bi knez Bogorides (Aleko paša) še na drugih pet let guverner ostal, dobili je nekako dvomljivo, da bi Aleko paša še dalje to najvišje mesto v deželi zavzemal. Car je namreč telegrafsko svojemu generalkonzulu v Filipopolji naslednje besede sporočil: „Sporočite Rumelijeem, da naj jih bodočnost nikari nič ne skrbi, ker mi je blagor dotične dežele noč in dan pri sreč. Zagotovite jih, da bodo dobili guvernerja, ki bo ustrezal zahtevam deželnega blagostanja, ki bo ohranil ondi mir na občni blagor ter se ne bo spodikal ob organični statut ali pa žalil Berolinske pogodbe.“ Ako pomislimo, da Aleko paša gledé blagostanja v deželi nima čisto nobenih zaslug, ker se je on v teku petih let za vse več brigal, kakor pa za blagor izročnih mu Bogarov o iztočni Rumeliji, bi pač smeli trditi, da ima car Aleksander prej ko ne drugega moža v mislih, kterege bo v iztočno Rumelijo poslal na mesto kneza Bogoridesa.

Konferenca gledé *egiptovskega finančnega položaja* sešla se bo skoraj gotovo v Londonu. Evropejske velevalsti so angleško dotično povabilo

sprejele „načeloma“ in s pogojem, da se bo konferenca strogo držala edino le denarnega vprašanja in se v politiko ne bo prav nič vtikala. Težaven, silno težaven posel bo to, kajti egiptovske finance so tako na nič prišle in so tako z notranjo in zunanjo politiko v tesni zvezi, da se bo silno težko vsemu ogniti, kar bi le količkaj po politiki dišalo. Konferenci odposlale bodo velesile svoje poslanike, katerim se bodo pridružili zvedenci v finančnih zadevah. Da so pa egiptovske finance tako daleč zagazile, je večinoma angleška slaba politika in neodpušljiva malomarnost vzrok, ki je že celo Gordonu presedati jela. Da se bodo velevalsti toraj branile, na vso moč, da jim Angleška ne bo keke odgovornosti vsilila, mislimo, da pač ni potreba posebej omenjati.

Zakaj da Angleška vse evropejske velevalsti na konferenco kliče, kjer se bodo o *egiptovskem finančnem položaju* posvetovali, je to vzrok, da so bile tudi pri tistem zborovanju vse velevalsti zastopane, kjer se je dotična postava leta 1879 sklepala. Ker so bile toraj vse navzoče pri sklepu, že zdrava pamet zahteva, da se ne le spodobi, temuč tudi pravica in doslednost tako hoče, da se zopet vse zberejo, kedar je treba postaviti, ktera o posojilovih obrestih in o amortizaciji določuje, preurediti. Egipt sedaj zopet silno veliko tiste reči potrebuje, za ktero bi človek lahko ves svet kupil, če bi je zadosti imel, denarja namreč, vzeti ga nima pa od nikogar. Že prvokrat bi bilo šlo presneto tesno, če bi se ne bila Angleška za poroka podpisala. Da se bo sedaj kaj dobilo, treba bo pred vsem finančno postaviti toliko predrugačiti, da se bo tudi sedanjemu posojilu vsaj nekoliko varnih tal pokazalo, na ktere ga mislijo posaditi. Treba bo nekaj vkreniti, morda obrok, v katerem se morajo obresti plačati, nekoliko potegniti v daljavo, ali kaj drugega enacega. Da ta konferenca pri velevalstih ni bila ravno navdušeno sprejeta, temveč so velesile le nekako tako obljubile, kakor se nadležnemu prosilcu kaka reč obljubi; samo da se ga človek odkriža, se razume. Tudi gledé programa niso še edine. Francoska hoče po vsi sili poleg finančnega tudi politično vprašanje egiptovsko dognati, ker se ji angleška cincarska politika v Egiptu že gnjusi, ostale velevalsti kakor Avstrija, Nemška, Laška in celó Angleška menijo se pa edino le s finančnimi vprašanji baviti. Francozi trdijo, da v egiptovski politiki nima nobena druga velesila kake merodajne besede, kakor edino Francoska in Angleška, ter so se tudi že izrazili, da se bodo sami za Egipt pobrigali ako bi angleška malomarnost še dalje trajala, kar jim mora človek tudi prav dati. Koliko denarja so Angleži že potrosili in koliko mladostne krvi prelili za — prazen nič, je že več ko sramotno, z vspehom se pa nimajo z najmanjšim pohvaliti. Da še več, položaj v Sudanu je slabiji, kakor je bil. Kupčija z robi se je postavno z angleškim privoljenjem zopet vpeljala, Sudan so Egipčani zgubili, Mahdi je bolj junak, kakor je bil kedaj popred v svojem življenju, egiptovska vojska pa skoraj do poslednjega moža raztepena in vničena! Ali je mar za to treba bilo velesile, kakor je Angleška?

Izvirni dopisi.

Iz Žabnice, 25. aprila. Znan ti je morda, dragi čitatelj, prijazni del Sorške ravnine med Loko in Kranjem. Vas podaja vasi roko in nepretrgana vrsta zidanih domov in bornih lesenih koč obdanih z različnim sadnim drevjem in tu in tam ličnimi nasadi manjšega njih zaroda ti potujočemu razveseljuje sree. Vrt pri vrtu in med temi vrtovi hodiš ter si s svežim zrakom krepiš mlada ali stara prsa. Prijetno je tukaj!

Da bi se ne bil prepričal o nasprotnem, spozabil bi se morda in z mladostnim ognjem pričel blaževati in proslavljati ljubljani rod, ki prebiva po teh krasnih poljanah.

Kako pač more to cvetoče drevje biti zavetje navadnim lopovom, enakim surovim fantalinom, mislil sem si in jezen sem bil, res jako jezen, vračevaje se ne ravno pozno v svoje stanovanje. Vsacega še tako navadnega človeka bi taka neusmiljena surovost pripravila v nevoljo. Kaj da vendar človeka, ki še nikdar ni prišel z njimi v dotiko, na glavni cesti napadejo s kamenjem? Lopovi, navadni lopovi sem doma nekaj trenotkov ponavljal. Ko se mi je kri nekoliko pomirila, sem si mislil: Pač so Bahusa proslavljali in to jih znabiti nekoliko izgovarja. Ali ko se pa spomnim, da ne z vinom, ampak s strupom, nagnjusnim žganjem, mi je kri v novič skipela, da um ponavljal: Prokleto žganje, trapast slep rod, da se dá taki strasti ter v nesrečo, hudobijo in pogin tirati.

Ni mi bilo dolgo mogoče zaspiti ta večer, a trudnost in žalost me vendar zmagate, da zadrem-ljem. Imel sem pa čudne sanje. Krvav boj je bil končan. Jaz sem hodil po tužnem bojišču in one-moglim sem lajšal bolečine in celil jim rane, ter nisem ločil prijatelja od sovraga. In za plačo? Pri-

hrumeli so nasprotniki in obsuli so me kričaje: Naj pogine, saj ni naše krvi. Probudil sem se in težko sem dihal in nisem se smijal neumnim sanjem — goli resnici!

Ni moj namen grajati slabosti in surovosti, dragi moj rod; ne grajati, spreobrniti te želim. O da bi že enkrat spoznali svojo nesrečo, bedasto ljudstvo! Mar li bo resnica vekomaj pred tvojimi očmi! Žalostna osoda za ta in za prihodnji svet!

S Krke, 25. aprila. (*Raznotero.*) „Slovenec“ je že opomnil našega poštarja, naj si napravi pred pošto slovenski napis in nov pečat in tega iz dveh vzrokov: Prvič zdaj ni več „Obergurk b. Pösendorf“, ker se je pošta s Hudega premaknila v Višnjo goro, drugič pa ravnopravnost zahteva, da stoji na pečatu tudi slovenska Krka. Gospod poštar, čas je, da odložite staro pokrivalo!

Zadnji čas se je naselila na drugi strani mostu tukaj še druga prikazen. V nekdanji kleti podobni prodajalnici odprl je dacar svojo pisarno in pred vrata obesil rujavo desko slično onim, ki po kmetih naznanjajo, da se ondi tobak prodaja. V sredi videti je neka spaka, ki naj naznanja cesarskega orla, okrog pa neke kljuke, ktere bi kak Nemec bral za Verzehrungs-Steuer-Pacht-Kanzlei. Čujte in strmite! Jaz bi rad vedel, koliko krčmarjev in mesarjev je tukaj, da bi to razumeli. Zdaj bodo kmalu začeli ljudje memo nas v Toplice hoditi. Kaj bodo rekli? Da so se Krčanje ponemškutili. Kdor ima kaj oblasti, naj poskrbi, da se to odpravi.

Od tukaj so začeli močno hoditi v Ameriko. Belo nedeljo šli so iz naše fare trije in še nekaj iz Suhe Krajine. Eden je bil že poprej šel tja, pa je precej domu pisal, da bi rad nazaj prišel, pa nima denarja za pot. Da bi se vendar ljudje že spametovali! Gospodje duhovniki jim tako odgovarjajo, pa nič ne pomaga. No, kdor ne mara za nauk, tega naj pa skušnja uči.

Gospod Višnjijski baron „Tofier“ so pri zadnjih volitvah za cestni odbor tako pogoreli, da je groza. Same tri glasove je bil ujel že stari načelnik tega odbora. Občinski zastopniki so volili same kmete. Pa morda o teh volitvah kdo drugi kaj sporoči. Jaz le toliko rečem, da hvala Bogu, da nam ne bodo več Višnjanje cest posipali.

Sadje je pri nas prav lepo razcvetelo. Nadejati se je dosti sadja, če ne pride kaka nesreča. Deževje bo nemara že nekoliko škodovalo. Sicer je pa še vse v božjih rokah.

Lešanje, ktere pogosto obiskuje ogenj, sklenili so se skupno zavarovati pri sv. Florijanu z ustanovitvijo večne maše. To je zanje lepo spričalo. *)

Iz Lavantinske škofije, 25. aprila. (*Trije jubileji.*) V Lavantinski škofiji se bližajo trije jubileji, o kterih je pa še do zdaj vse tako tiho, da ne vemo, ali se vse priprave na dostojno slavljenje teh za škofijo vsekako važnih dogodkov tako tajno delajo, ali pa še se sploh ni na to mislilo. V slednjem slučaju bi radi s temi vrsticami opozorili, da bi se spodobilo na primeren način vse tri jubileje obhajati in da je že skrajni čas na to misliti začeti.

Letos dne 22. julija bodo mil. knezoškof Jakob Maksimilijan obhajali svoj 70. rojstni dan in tri dni pozneje svoj 70. god. To je zlasti v taki službi tako redek dogodek in tolika milost božja, da slobodno cela škofija svojo hvaležnost do Boga in spoštovanje do svojega višjega pastirja javno izrazi.

Dne 4. septembra pa bo preteklo 25 let, kar je bil škofijski sedež od sv. Andreja na Koroškem v Maribor prestavljen in so se izvzemši par mejnih far vsi Štajarski Slovenci v eno škofijo združili. Na angeljsko nedeljo, to je bilo 4. sept. 1859 so pokojni knezoškof Anton Martin novo Lavatinsko stolnico v Mariboru slovesno v posest vzeli ter težavno pa za Štajarske Slovence važno delo izvršili. Največo korist od tega preseljevanja ima sicer Mariborsko mesto, ki bi torej tudi moralo s celo škofijo ta dogodek hvaležno obhajati, vendar kakoršne so zdaj mestne razmere, bodo skoro gotovo Mariborčani na to pozabili.

Tretji jubilej pa bi se moral obhajati zavoljo 25letnega obstanka Lavatinskega duhovskega semenišča, ki se je tudi l. 1859 ustanovilo ter 10. okt. slovesno otvorilo. Poprej še Lavatinska škofija ni imela svojega semenišča, ampak Lavantinski bogoslovci so bili združeni s Krškemi v Celoveu, in še le v 4. letu so prišli k škofijskemu sedežu v Št. Andrej, da so se pod nadzorništvo lastnega višjega pastirja pripravljali na sv. rede. Ker je za vsako

*) Naj se tudi ne pozabijo pri kakem zavarovalnem društvu zoper ogenj zavarovati.

škofijo duhovniško semenišče najvažnejši zavod, je gotovo njegov 25letni obstanek vreden spomina ne le pri duhovnikih, ki so se v tem zavodu pripravljali na svoj imenitni poklic, ampak tudi pri vernih, ki še vedno od tod dobivajo svoje dušne pastirje.

Naj bo še enkrat omenjeno, da so te vrstice pisane le iz tega edinega namena, naj bi na te za Lavantinsko škofijo važne dogodke tega leta o pravem času spodobno opozorile.

Domače novice.

(Duhovske premembe v Ljubljanski škofiji.) Preč. g. Jos. Razboršek v Gradu je postal dekan za okraj Radoljski; preč. g. Jos. Kresé dekan v Kočevji; č. g. Jan. Košmelj je bil vmestjen na faro Begunje, in č. g. Anton Žgur na faro Loški Potok; č. g. Nik. Križaj, župnik v Godoviču, je predložen za župnika na Premu; č. g. Jurij Jaklič se je odpovedal fari Soteski in ostane v Gotenici. Soteska je razpisana in tudi Struge do 4. junija. Prestavljen je č. g. Jan. Hudovernik iz Kamnegorice za kaplana na Breznico.

(Nova knjiga.) Ravnokar je izšla knjižica gosp. Aleševca „Ne v Ameriko“, ki je pred kot priloga k „Brencljnu“ izhajala.

(Kuna na plakate) se je zopet v Ljubljani pokazala. Znana nam je že ta — starina od lanskega leta dostojno po „Slovenskem Narodu“ opisana, to-raj se nam ne zdi potrebno imena praviti. Izdal jo je sled, kajti kjer se je danes slovenski plakat bodisi že razglas volitev, gledališni listek ali pa kaj drugega slovenskega na vogal prilepilo, ondi se izvestno kmalo znajde omenjena kuna in se svojo penzijonistovsko palico obenj dregne in ga na ta način h krati polovico raz zidu potegne. Mi bi nezadovolj-nežu, ki ga slovenski plakati tako v oči božejo, svetovali, naj ostavi belo Ljubljano in naj se v Gradec preseli. Ondi bo dobil večje vrste svojih somišljenikov in pa slovenski plakati ga ne bodo jezili. Verstandez-vous?

(Ogenj) se je danes zjutraj zatrosil v stanovanji g. Verhazy-ja, kazinskega restravraterja. Zavaljo mrzlega vremena zakurila je gospa sinoči v peči, in ravno tako tudi zjutraj že pred šesto uro, da soba gorka ostane. Gospa na to odide po svojem poslu dol v restavracijo, od koder se čez nekaj časa zopet v stanovanje povrne. Bog vé na kakšen način da je ondi med tem časom odletel živ ogelj iz peči, ki se od znotraj kuri, na tla in parket vžgal. Ko gospa v sobo stopi, skoraj ničesar ne vidi, toliko se je ondi med tem časom od tlečega parketa vže dima nabralo. Še nekoliko časa in vžgala bi se bila blizo peči stoječa postelja in nesreča bi bila gotova.

(Kakor se čuje) v merodajnih krogih, bi se kadre Ljubljanskega brambovskega batalijona menda kmali v Novomesto preseliti utegnili. Sedaj se neki dotične oblastnije z lastnikom nekdanje „sladkorne“ za bodočo brambovsko vojašnico pogajajo in, ako se ne pogodé, pravijo, da se batalijon preseli v Novomesto. Novomeščani bili bi te premembe izvestno silno veseli, posebno trgovci in obrtniki, ki so se že večkrat pobrinili tu pa tam, da bi zopet kak batalijon vojakov tja doli dobili, kakor so jih imeli pred zasiedanjem Bosne.

(Vojaška godba) svirala bo jutri opoldne v v Zvezdi, če bo lepo vreme naslednje komade: 1. Koračnico (Reitz). 2. Simfonijo iz opere „Semiramida“ (Rossini). 3. „Nemška sreča“, valček (Strauss). 4. Koračnica iz „Flambeux“ (Meyerbeer). 5. „Planinska roža“, poljka mazurka (Strauss). 6. „V napadu“, hitra poljka (Strauss).

(Jezična Žefa) v najnovšem „Brencljnu“ popisuje svojo Velikonoč. Pač marsikteri družini jo priporočamo v prevdarek.

Razne reči.

— Duhovske spremembe v Tržaški škofiji. Preč. g. Jos. Orbanič, župnik v Loniščah, je postal dekan in prošt v Paznu; čast. gosp. Rajmund Jelusič, je imenovan za farnega oskrbnika v Pontolah; čast. g. Lorenc Rakovec, pa za farnega oskrbnika v Gročani. Prestavljeni so č. gg.: Matej Rebolj v Slivje, Angelus Bevilagus v Brezovico, Jože Skerlj v Sežano in Miha Do-bravec v Podgorje.

— Hitro oženil se je nek Sved v Ameriki. Nekega dne peljal se je v Redvino v državi Minesota iz tega namena, da si ondi poišče zakonsko polovico. Prvem možu, ki ga je na kolodvoru srečal, ponudil je Sved 200 dolarjev plačila, če bi mu bil vstani ženo preskrbeti. (Mar li jim gre ondi tesno za-nje.) Mož ženina brez neveste na svoj dom povabi, kjer mu lastno hčer predstavi, ktera je bila Švedu tako všeč, da jo je takoj pobaral, če ga hoče. Ko dekle pravi da, gresta takoj k sodniji, kjer ji Šved prepiše svoje 40.000 dolarjev vredno posestvo in čez tri dni so jima pa godeci zagodli. Tast njegov je pa pri vsem tem jako dobro opravil. Ne le da mu ni bilo treba nobene dote šteti, temveč je še sam 200 goldinarjev nagrade prejel in pa hčer je dobro preskrbel. Se ve da je kaj tacega dandanes le v Ameriki mogoče!

— V Filadelfiji je slikar Dobufe razstavil imenitno sliko „Adama in Evo“. Med gledalci je bil tudi nek imeniten vrtnar Nab po imenu. „Kako vam je podoba všeč?“ ga nekdo vpraša. „Slikar se mi nič kaj prida ne zdi“, pravi vrtnar. „Kako, slika tega velikanskega umotvora se vam ne zdi nič prida, kako je to mogoče?“ „Da, ko bi bil kaj vreden, bi ne bil Eve slikal z jabelkom take vrste v roci, ktera je še le nekako dvajset let običajna“.

— Kakošen razloček je med zamorcem in invalidom? Zamorec je svojo dolžnost storil in lahko gre, invalid je tudi svojo dolžnost storil, pa težko gre.

Telegrami.

Bukarešt, 26. aprila. Prestolonaslednika došla sta ob 8. uri zvečer. Zakasnila sta se za celo uro. Kralj in kraljica sta šla do polovice pota v Gjurgjevo prestolonaslednikoma nasproti. Na krasno ko beli dan razsvetljenem kolodvoru čakali so ju uradno povabljeni, deputacije in avstro-ogerska kolonija. Zunaj kolodvora nabrala se je silna množica ljudi. Ko se je vlak pripeljal, zagromeli so topovi, godba je pa avstrijsko himno zasvirala, na kar so se nasprotno predstavili. Soproge dostojanstvenikov poklonile so cesaričini šopke. Kralj Karol nosil je avstrijsko uniformo. Ceste so vse v zastavah, ulice razsvitljene. Množica ju je navdušeno pozdravljala, ko sta se v galavozu v kraljevo palačo peljala. Zvečer napravilo je deset vojaških godeb počitnico, pri ktere je 150 bobnarjev bilo. Počitnico spremljali so bakljaši. Kralj in kraljica, Rudolf in Štefanija pokazali so se na balkonu, kjer jim je množica zopet navdušeno srčen pozdrav zaorila. Godbe jele so svirati avstrijsko himno.

Brabancone, 26. aprila. „Polit. Corresp.“ se javi iz Ruščuka. Pri obedu napil je bolgarski knez avstrijskemu cesarju in cesarici, Rudolfu in Štefaniji, nakar je Rudolf odzdravil bolgarskemu knezu Aleksandru in bolgarskemu narodu. Pri ločitvi v Gjurgjevem sta se knez Aleksander in cesarjevič Rudolf poljubila.

Tuji.

25. aprila.

Pri **Maliči**: Stan, kupec, iz Pariza. — Fellner in Mandl, kupec, z Dunaja. — Fröhlich, knjigar, z Dunaja. — K. Anton, nadzornik, iz Trsta.

Pri **Stonu**: Tausig, Weltmann, Brauner in Jelenc, kupci, z Dunaja. — Josip Schullterer, c. k. nadporočnik, s soprogo, iz Grada. — Chevalier D' Ellevaur, grajščak, iz Prusnika. — Edvard Kavčič, grajščak, iz Spod. Sevnice. — V. Aichholzer, fuž. vrtnik, s soprogo, iz Streitebena.

Pri **Južnem kolodvoru**: Ferd. Sakovšek, iz Reke. — Florijan Karn, posestnik, iz Borjave.

Pri **Avstrijskem cesarji**: Jan, Breidler, arhitekt, iz Ottakringa. — Hugon Doletti, iz Trsta.

ŠMARNICE

za tekoče leto

se dobivajo v (7)

„Katoliški Bukvarni“

po sledeči ceni:

V pol usnji z barveno obrezo — gl. 90 kr.

vse v usnji z barveno obrezo 1 „ —

vse v usnji z zlato obrezo 1 „ 20 „

Po pošti 10 kr. več. Kdor vzame 12 skupaj

dobi jedne za nameček.

Najcenejše se knjige pošiljajo po pošti s križnim zavitkom, denarji pa po nakaznicah. S poštnim povzajem stane mnogo več, pa nepotrebnih stroškov.

Za lepi, veseli majnik!

Podpisana naznanja, da ima v zalogi še mnogo

Marijinih pesmi,

posebno za ta čas primernih. — Ima pa tudi še vse druge napeve rajne. g. Gregorja Riharja, n. pr. za praznike presv. Rešnjega Telesa i. dr., na prodaj.

Jerica Riharjeva,
Gospoke ulice št. 4.

LEOPOLD TRATNIK,

poprej

Matej Schreiner,
izdelovalec cerkvenega orodja
in posode,
v Ljubljani,
Sv. Petra cesta šte. 24.

Prečastiti duhovščini in p. n. gospodom cerkvenim predstojnikom priporoča svojo že staro, daleč okolo dobro poznano

delavnico cerkvenega orodja.

Zdaj izdeluje se vse prav lepo in močno, po novih obrisih in modelih; vse orodje boče izdelano v zlogih primerno cerkvam, n. pr. gotičnem, roman-skem itd.; tudi imam v zalogi več reči izdelanih, kot monštrance, kelihe, lampe, križe za ban-dera in altarje, svečnike mnogovrstne velikosti, dobro posrebrene, tudi izdelujem rumene, kakoršne kdo želi; staro cerkveno orodje boče na novo pozlateno in posrebreno; strel vodil, ker morajo večkrat pozlateni biti, bodo v ognju pozlateni.

Naročena dela izvršujejo se v vsa-koršnem zlogu natančno po nakazanem obrisu točno in kar mogoče po nizki ceni.

Za dobro pozlatenje in srebrjenje je garantirano. (1)

Josip Stadler,

stavbeni in galanterijski klepar

v Ljubljani, čevljarške ulice št. 4,

(blizu Hradeckijevega mostu)

se priporoča za vse v njegovo rokodelstvo spadajoča dela tako po mestu, kakor po deželi in prevzame njihovo izvršitev iz novega ali pa tudi le v popravilo in pleskanje (barvanje) pri najstrogejem poročstvu za dober izdelek in najboljše blago za jako nizko ceno.

Jako bogata zaloga

vsakovrstnega blaga iz ploščevine, likanline in kovine, vsakošne kuhinjske in pohištne posode. Ima: ka-lupe (modli) za peko in žoleo, samovare za kavo in čaj, dalje razne druge samovare, mašine za golaš, bržole in beefsteak, naprave za skropilno kopel, kopelne kadi s sedežem in za otroke, škropilnice za evetlice, polivalnice za vrte, evetlice in otrokom za igranje v vsakej velikosti in podobl. Umivalnice za na steno, nabiralnice za pisma, škatle, vrče in vedra, hladilnice za šampanjca in mašine za žganje kave, košarice za kruh in sadje, nosilnice za pitno posodo, posebno za vrčke, reflektorje za na kegljišča, svetilnice za na ulice, za na vrt in žepne, ptičnike, biljarske škatle, česalske svetilnice, evet-lične vaze razne visokosti in podob za vrtnarje. Svetilnice za procesije in za previdenje bolnikov itd. itd. po jako nižjih cenah.

Zaloga in naprava stranišč z vodeno osnago.

Zunanja naročila se točno izvršujejo, sprejema se tudi izdelovanje pred-računov. (3)

Podpisani priporoča svojo zalogo

bruseljskih klobukov

in drugih stvari p. n. občinstvu, kakor

vsakovrstne klobuke za gospode

posebno pa: suknene klobuke (Lodenhüte) v raznih barvah, kakor svetlo- ali temnozeleni, svetlo- ali temnosive, svetlo- ali temnozeleni itd., po 2 gl. 20 kr.; trde klobuke, najnovejši izdelek, rujave ali črne, dobro blago, po 1 gl. 80 kr., najboljši po 2 gl. 20 kr.; svilnate cilindre, najfinejša roba in najlepši izdelek, po 4 gl. 50 kr.; klobuke za dečke po 1 gl. do 1 gl. 50 kr.; dalje

srajce za gospode, spodnje hlače, vratnike kravate

(9) itd. itd. itd.

Z odličnim spoštovanjem

IVAN SOKLIČ

v Ljubljani, Gledališke ulice št. 4.

Naročila s poštnim povzajem se točno izvršujejo.